

Kedves Frinyó!

Rövid leszek, mert utálok itt állni. 25 éves ismeretségünk csak néhány éve vált barátsággá. Egy színpadon nem, de egy padon sokat voltunk együtt a gesztenyésben. Mint kutyás társ vagyok itt, a Gesztenyés kert Ebek Szövetsége nevében. Ez amolyan apró tréfa, amit mi kutyások, köztük te is, nagyon komolyan vettünk. Első voltál a tagok között és büszke, hogy Béla lett a sportminiszter.

Hát, Frinyó! Biztosan sejtetted, milyen hatással voltál a parkban mindenkire. Nem szerettünk, egyenesen rajongtunk. Repdeső pillák alatt, női szempárok homályosodtak el, mikor reggelente megjelentél a parkoló felől. Megfontolt léptekkel jöttél, egyik kezeden slussz kulcs, másikon telefon, fülhallgatóval – a hírek szerelmese voltál – kifújta a füstöt és „hagridi” bassz-baritonod betöltötte a gesztenyést: „Béla! Az anyád úristenit! Gyere már!” Leültél a padra, az elsőre, ami utadba esett, felcsúszott nadrágszárad alól kivillant csupasz bokád – zoknit sosem vettél – majd valahol a távolban feltűnt hörögve, pöfögve izomagyú szemed fénye: Béla.

Megjött a művész úr!

A kutya kötelesség elég ürügy volt ismerkedésre, beszélgetésre, sztorizásra. És ebben te verhetetlen voltál. Volt online póker, Frida videók, fejben főzés, szakmai vagy Bélás sztori. Idő után ismertük már mind, de akartuk újra és újra. Dóltunk a röhögéstől mínusz 10 foktól – plusz 32-ig, fél nyolc és kilenc között. Jól kezdődött a nap.

Néha dörmögtél kül- és belpolitikán, foci vb-n, szakmai tévedésen, de poén mindig került a végére, ha keserű is. Mutogattad a harapásnyomokat, amiket Béla ejtett rajtad a játék hevében, és büszkén néztél, ahogy a két bulldog, Béla és Winston kővé váltan nekifeszül egy darab kötélnek.

Egyszer elmorzsoltál egy könnycseppet, mikor festmény készült Béláról, ami a Nemzeti büféjének ékessége. Futni is csak egyszer láttunk, mikor tilosban parkoltál.

Tavaly júniusban aggódtunk érted, azt mondtad, semmi különös, Dinivel a kórházból egyenesen az új kutyafuttató megnyitójára jöttél. Sápadtan, de vidáman adtál interjút, Béla ott szörcsögött melletted és minden rendben volt.

Akkor is és sokszor elmondtad, egy ilyen Béla úgy nyolc évet él, ami neked szar, de fordítva, mit csinál a kutya a gazdája nélkül. Hogy most hova rohantál? Hogy miért lett ennek a sztoridnak így vége?

A Geszebek minden kutyusa és gazdija nevében szépen kéne búcsúznom tőled, méltó meghatottsággal, de csak ez jut eszembe: Frinyó! Az anyád úristenit! Nagyon hiányzol!